

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515203688
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8515203688.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Q. X., nar. XX.XX.XXXX, A. XX, občan V., právne zast. JUDr. Justínou Lajčákovou, advokátkou, Štúrova 131/16, Poprad proti žalovaným: 1. O. Q., nar. XX.XX.XXXX, Z. XXX, občianka V., 2. E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, žalované v 1. a 2. rade právne zast. JUDr. Jozefom Mačugom, advokátom AK so sídlom 17. novembra 31, Stará Ľubovňa, o učenie vlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 3C/175/2015-103 zo dňa 27.04.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške všetkých trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľností, a to parcely G. č. XXX o výmere 802 m² N., parcely Z. č. XXX o výmere 718 m² N. v jednej polovici k celku, evidovaných na LV č. XXXX v k. ú. A..

2. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 137 písm. c) CSP uviedol, že zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáha, aby súd určil, že je vlastníkom žalovaných pozemkov v podiele jednej polovice, a to ku parcelám G. XXX a XXX na tom skutkovom základe, že tieto nehnuteľnosti mal zdediť po svojom nebohom otcovi F. Q. v dedičskom konaní sp. zn. D XX/XX, a to ako parcelu mpč. XXX/XX/X, ktorá bola zapísaná v pozemkníhnej vložke č. XXX k. ú. A.. Po zdedení bola táto parcela vedená na LV XXXX. Sporné nehnuteľnosti si dala osvedčiť matka žalovaných v rámci komisie ROEP. Bol vyhotovený geometrický plán a z neho je zrejmé, že tak parcela č. XXX, ako aj č. XXX sú vytvorené z pôvodnej mpč. XXX/XX/X a tento GP bol podkladom pre vydanie rozhodnutia. Svedkovia F. Q. a starosta obce učinili vyhlásenie, že právna predchodkyňa žalovaných spĺňa podmienky vydržania spornej nehnuteľnosti. Nehnuteľnosť sa nachádza pod jej rodinným domom a na základe GP, vyhlásenia a návrhu na potvrdenie vlastníckeho práva bolo vydané rozhodnutie Správou katastra a spornú nehnuteľnosť nadobudla ako výlučná vlastníčka matka žalovaných, ktorá pred podaním žaloby zomrela a po nej do konania vstúpili jej dcéry, a to žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade. V roku 1954 spornú parcelu predal dedo žalobcu otcovi žalovaných, o čom predložil právny zástupca žalovaných súdu relevantné dôkazy.

3. Prvoinštančný súd z listiny zapísanej pod D. XXX/XXXX zistil, že dňa 20.07.1954 došlo ku písomne uzavretej kúpnej zmluve medzi E. Q. ako predávateľom z jednej strany a F. Q. ako kupiteľom na strane druhej, pričom v bode 1. kúpnej zmluvy sa konštatuje, že odpredávateľ predáva kupcovi vnútornosť

zapísanú v pozemnoknižnej zápisnici k. ú. A. č. XXX A.1. radové č. X mpč. XXX/XX/X pod B3 za kúpnu cenu 700 Kčs, ktorú kúpnu cenu kupec odpredávateľovi v hotovosti aj zaplatil. Táto kúpna zmluva je opatrená aj pečiatkou Miestneho národného výboru v A. z toho istého dňa, kde sa konštatuje, že MNV potvrdzuje, že mu osoby známe, a to E. Q. túto listinu vlastnoručne podpísal. Taktiež bol vyhotovený návrh adresovaný Ľudovému súdu v Starej Ľubovni, kde navrhovateľ F. Q. zastúpený L. poradňou F. L. U. predložil žiadosť o vklad vlastníckeho práva, ktorá bola prijatá na Ľudový súd 19.10.1954. Ľudový súd uznesením zo dňa 14.10.1954 povolil zápis zmeny z pôvodného vlastníka E. Q. na kupujúceho F. Q.. V ňom sa zároveň konštatuje, že ku prevodu bol daný súhlas ONV V. N. dňa 15.08.1954.

4. Súd prvej inštancie ďalej k ust. § 137 písm. c) CSP uviedol, že žalobca na preukázanie dôvodnosti naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva ku žalovaným nehnuteľnostiam predložil listiny svedčiace o tom, že sporné nehnuteľnosti mal zdediť v dedičskom konaní a dôkazom toho je rozhodnutie Štátneho notárstva z 30.05.1988 v konaní D XX/XX, kde v zápisnici č. II bod. 1 sa konštatuje, že nadobúda vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré patrili nebohému otcovi F. Q. a boli zapísané na LV XXX, ktorá sa týka aj zápisnice č. XXX mpč. XXX/XX/X. Ako dôkaz tvrdenia bola ku žalobe doložená fotokópia pozemnoknižnej zápisnice, ktorá sa nachádza v súdnom spise na čl. 7, ale tá je vyhotovená z 15.05.1929, a to iba prvá strana, ktorá tvorí zoznam parciel v tejto zápisnici, ale neobsahuje žiadne iné údaje. Na druhej strane v časti B tohto listinného dôkazu z uvedeného dňa je len dôkazom o tom, že O. Q., teda dedo žalobcu mal spornú nehnuteľnosť nadobudnúť kúpnu zmluvou v roku 1927. Avšak od roku 1929 sa vykonali zmeny, ktoré preukázali žalované predložením novej pzkn vložky č. XXX z 28.06.2013. Z listinného dôkazu, ktorý je zaznamenaný aj v pozemnoknižnej vložke č. XXX pod bodom 5B vyplýva, že na základe žiadosti F. Q. sa poznamenáva vklad vlastníckeho práva na základe listiny ČD XXX z roku 1954. Z neho je zrejmé, že pod týmto ČD sa na Správe katastra nachádza písomne uzavretá kúpna zmluva medzi predchádzajúcim vlastníkom E. Q. a F. Q., otcom žalovaných a predmetom tohto prevodu je práve parcela mpč. XXX/XX/X, ktorú touto kúpnu zmluvou mal v úmysle predávajúci, dedo žalobcu predat' a otec žalovaných kúpiť. Za túto kúpu aj bola zaplatená kúpna cena, ktorá mala byť vyplatená v hotovosti tak, ako sa to konštatuje v predmetnej kúpnej zmluve na čl. 84. Následne na tejto kúpnej zmluve boli overené podpisy na bývalom MNV, bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva a bolo vydané uznesenie súdu o povolení vlastníckeho práva. Predmetnou kúpnu zmluvou v roku 1954 mal v úmysle predávajúci, teda starý otec žalobcu predat' a kupujúci, otec žalovaných spornú parcelu kúpiť, čo je nesporné a jednoznačné. Učinili všetky potrebné procesné úkony, aby formálne tento úkon bol perfektný. Kúpna zmluva bola zaevidovaná pod položkou B5 a je riadne archivovaná, ale nevedno, z akého dôvodu sa tento stav nepremietol do nového právneho stavu v evidencii nehnuteľnosti na strane vlastníka, teda prečo nedošlo ku výmazu pôvodného vlastníka, ako predávajúceho O. Q. a zápisu nového vlastníka ako nadobúdateľa F. Q., ktorý predmetnou zmluvou mal spornú nehnuteľnosť kúpiť a zaplatiť kúpnu cenu. V súčasnej dobe už túto skutočnosť nevie ozrejmiť ani žalobca, ani žalované, ale z týchto listín je jednoznačne nesporné a preukázané, že úmyslom predávajúceho a kupujúceho bol predaj tejto nehnuteľnosti.

5. Podľa súdu prvej inštancie zmluva o prevode vlastníckeho práva bola uzavretá medzi právnyimi predchodcami strán sporu v roku 1954, teda za účinnosti vtedy platného OZ č. 141/1950 Zb. Ku uzavretej zmluve bolo dané aj privolenie bývalého ONV V. N. zo dňa 15.08.1954 v súlade so zákonom č. 65/1951 Zb. Už samotná táto zmluva bola podkladom na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Zápis nadobudnutia vlastníckeho práva v pozemkovej knihe totiž už nebol v období od 01.01.1951 do 01.04.1964 podmienkou prevodu vlastníckeho práva, ale mu zostal iba deklaratórny význam v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 22/64 Zb. Teda s poukazom na hore uvedené, bez ohľadu na to, či kúpna zmluva sa premietla do evidencie vlastníctva v novších zápisoch po uzavretí pzkn vložky XXX. alebo nie, vlastníkom žalovaných nehnuteľnosti sa stal kupujúci F. Q., otec žalovaných. Keďže dedo žalobcu spornú parcelu predal perfektnou kúpno-predajnou zmluvou, nemala už táto nehnuteľnosť tvoriť predmet dedenia a žalobcovi nevzniklo k nej vlastnícke právo. Z toho dôvodu súd nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2. Úspešným žalovaným v 1. a 2. rade tak priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Keďže žalobca bol v spore plne neúspešný, má žalovaným povinnosť nahradiť trovy konania.

7. V zákonom stanovenej lehote proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytýkal, že tento nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z

nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal predovšetkým na pozemnoknižnú vložku č. XXX k. ú. A. a rozhodnutia ŠN v V. N. D XXX/XX a D XX/XX, nachádzajúce sa v spise. Keďže vlastníctvo sa nadobúda dedením a na základe rozhodnutia štátneho notárstva a rozhodnutím sp. zn. D XXX/XX z 20.08.1973 bola riešená osobitne mpč. XXX/XX/X zo zápisnice č. XXX, ktorú notár určil ako majetkovú podstatu do dedičstva po O. Q., ktorú preto nadobudol otec žalobcu. Následne v rozhodnutí sp. zn. D/XX/XX z 30.05.1988 bola predmetná nehnuteľnosť určená v prospech žalobcu. Prvoinštančný súd sa s uvedenými listinnými dôkazmi nevyporiadal. List vlastníctva č. XXX, na ktorom sa mala nachádzať parcela č. XXX/XX/X nebol vystavený po dedičskom konaní v roku 1988, ale sa prvýkrát objavuje až v roku 2013. Tak žalobca, ako aj jeho právni predchodcovia nadobudli predmetné nehnuteľnosti na základe právoplatných rozhodnutí štátneho notárstva.

8. V ďalšom odvolateľ poukázal na § 486 OZ v platnom a účinnom znení pred rokom 1992 aj po ňom, podľa ktorého sa prihliada na dobromyseľného neoprávneného dediča i prípadného ďalšieho nadobúdateľa, ktorým nesporne žalobca je. Ani s uvedeným sa súd prvej inštancie nevyporiadal. V ďalšom poukázal na číslovanie pozemkov pred a po ROEP v k. ú. A.. Po skončení ROEP sa čísla za lomkou nevyskytovali. Žalobca adresoval svoju námietku komisii ROEP, lebo vo výpise z ROEP parcela č. XXX/X/B nebola uvedená. Rovnako sa stratila aj parcela č. XXX/XX. Po ROEP zistil, že parcela mpč. XXX/XX/X je vedená ako KNC č. XXX a č. XXX, vytvorená geometrickým plánom XXX/XXXX, na LV XXXX. Ak žalované mali mať vlastníctvo k sporným parcelám ešte v roku 1954, prečo vlastníctvo vydržovali. Predchodkyňa žalovaných za nim bola pred podaním návrhu na vydržanie pýtať súhlas s vydržaním, čo však omietol. Je nezmysel, že držba žalovaných trvala od roku 1930, čo je v rozpore s doloženou kúpnu zmluvou z roku 1929, v ktorej bolo zakomponované právo užívania pozemku doživotne jeho manželkou, ktorá zomrela o 27 rokov po roku 1929. Rovnako je dôkaz o držbe v roku 1950 nezmysel vzhľadom na uvedené. Namietal tiež svedectvo osôb narodených v roku 1948 a 1982, ktoré osvedčovali držbu od roku 1930 poťažmo od roku 1950. Keďže parcely KNC č. XXX a č. XXX vznikli až geometrickým plánom č. XXX/XXXX, dovtedy existovala mpč. XXX/XX/X, preto v bode 10 rozsudku uvádzané výmery predmetných parcel nezodpovedajú skutočnosti. Prepočítavanie siach na možnú výmeru pôvodných parcel sú špekulatívne a vadné hodnotenie dôkazu súdom prvej inštancie.

9. Ku kúpnej zmluve pôvodnej mpč. XXX/XX/X medzi O. Q. a F. Q. z roku 1954 uviedol, že vtedajšia právna úprava v notárskom poriadku aj v OZ upravovala obligatórne povinnosti pre osoby, ktoré nevedeli písať ani čítať, preto akékoľvek zmluvy mohli byť uzatvárané výlučne pred notárom, inak bol právny úkon neplatný absolútne. Teda táto zmluva je absolútne neplatná, a preto aj poznámka kúpnej zmluvy na Q. č. XXX pod XXX/XX je preškrtnutá. Pritom notár v konaní D XXX/XX v bode a) venuje osobitnú pozornosť rozhodnutiu o mpč. XXX/XX/X. Mylné je tvrdenie žalovanej strany, že od uzavretia kúpnej zmluvy zo 14.10.1954 mohla uplynúť vydržacia lehota, lebo novela OZ v roku 1964 neumožňovala vydržať vlastnícke právo a toto sa neuplatňovalo až do ďalšej novely OZ o 20 rokov. Medzi tým prebehli dedičské konania posledné v roku 1988 a sú právoplatné. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alebo ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalované tak, že prvoinštančný súd v predmetnej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností, a na podklade vykonaného dokazovania, ako aj zisteného skutkového stavu dospel k správnym skutkovým zisteniam a návrh žalobcu o určenie vlastníckeho práva správne posúdil. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozhodnutia zohľadnil všetky dôkazy vykonané v konaní a svoj postup a hodnotenie vykonaných dôkazov aj náležitým spôsobom zdôvodnil. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by v konaní pred súdom neboli zistené a s ktorými by sa prvoinštančný súd pri rozhodovaní nevyporiadal. Z dôkazov, ktoré boli predložené súdu je nepochybné že dňa 09.12.1927 na základe kúpno predajnej zmluvy (Č.d. XXXX/XX) odkúpil H. Q. - právny predchodca žalobcu nehnuteľnosti zapísané v pozemkovej knihe v zápisnici č. XXX na strane A1 rad. čís. X-XX medzi ktorými bola aj mpč. XXX/XX/X o výmere XXX siah. Na základe tejto kúpno predajnej zmluvy nadobudol vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti H. Q. ktorý bol starým otcom žalobcu. Následne dňa 20.07.1954 odpredal H. na základe kúpnej zmluvy (Č.d. XXX/XX) nehnuteľnosť mpč. XXX/XX/X F. Q., ktorý bol otcom žalovaných, kde bola zároveň zo strany F. Q. podaná dňa 12.10.1954 žiadosť o vklad vlastníckeho práva a následne uznesením Ľudového súdu v Starej Ľubovni bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech F. Q. v podiele 1/1. Minimálne od tejto doby F. Q. jeho manželka a neskôr ich deti - v tomto prípade žalované, užívali sporné nehnuteľnosti ako výluční vlastníci keďže pozemok otec žalovaných riadne odkúpil od pôvodného vlastníka a nikto nemal pochybnosti o vlastníctve k pozemku v okolí ich domu, Žalobca podľa ich názoru neuniesol

dôkazné bremeno a preto súd pri rozhodovaní postupoval správne keď nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol. Navrhli preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žalovaným priznať náhradu trov odvolacieho konania.

11. K replike žalovaných žalobca uviedol, že popiera tvrdenie žalovaných v celom rozsahu. Poukázal na to, že skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli, boli preukázané tak, že svedčili v prospech žalobcu, čo prvoinštančný súd nevyhodnotil ani neodmietol. Navrhol preto rozsudok zmeniť alebo zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

12. K vyjadreniu žalobcu, k replike žalovaných k odvolaniu, sa žalované už nevyjadrili.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.10.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa preto odvolací súd obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a dopĺňa na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím dôvodom nasledovné.

15. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je správny záver súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu stratil svoje vlastnícke právo k parcele mpč. XXX/XX/X pod bodom M evidovanej v pozemknížinej zápisnici k. ú. A. č. XXX, keď predmetnú nehnuteľnosť v roku 1954 mal odpredať F. Q., teda právnomu predchodcovi žalovaných. Úmyslom uvedených bolo uzavrieť perfektnú kúpnu zmluvu. Správne súd prvej inštancie vychádzal z toho, že uvedená zmluva síce nebola riadne zaevidovaná do evidencie nehnuteľností, kedy by bol ako vlastník zapísaný už nadobúdateľ, teda právny predchodca žalovaných. Správne je však konštatovanie súdu prvej inštancie, že úmyslom predávajúceho a kupujúceho bolo predmetné nehnuteľnosti odpredať a kúpiť za vyplatenú kúpnu cenu. Uvedený úmysel kupujúceho a predávajúceho je preto veľmi podstatný pre správny záver súdu prvej inštancie o nemožnosti vyhovieť žalobe žalobcu.

16. K námietke odvolateľa o nemožnosti nadobudnúť vlastnícke právo právnym predchodcom žalovaných odvolací súd uvádza, že stredný Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb., ktorý bol platný a účinný v období od 01.01.1951 do 31.03.1964, teda v čase, kedy právni predchodcovia strán sporu mali v úmysle dňa 20.07.1954 uzavrieť kúpnu zmluvu, síce v obmedzenej miere zachovával nadobudnutie vlastníctva vydržaním, a to len vtedy, ak nešlo o nescudziteľné veci, ktoré boli v socialistickom vlastníctve. Aj v tomto období vec mohol vydržať len oprávnený držiteľ, pričom sa predpokladala oprávnenosť držby. Právna úprava však vyžadovala dobromyseľnosť nie len pri vstupe do držby, ale počas celej vydržacej doby. Zákon vyžadoval pre vydržanie nehnuteľnosti vydržaciu dobu 10 rokov, pričom držiteľ si mohol do vydržacej doby započítať aj vydržaciu dobu právneho predchodcu. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. platný a účinný od 01.04.1964 do 31.03.1983 v pôvodnom znení inštitút vydržania vypustil a tento vôbec neupravoval. Zákonom č. 131/1982 Zb., účinným od 01.04.1983 bol opätovne zavedený do právneho poriadku inštitút vydržania. Podľa uvedeného zákona (§ 507a) sa pre účely vydržania započítal aj čas, po ktorý občan alebo jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe pred 01.04.1983; tento čas sa však neskončil skôr než uplynutím jedného roka od tohto dňa. Znamenalo to, že sa do vydržacej doby započítal aj čas, v ktorom zákon (OZ v znení platnom do 31.03.1983) vydržanie vôbec neumožňoval. Aj podľa právneho stavu zavedeného zákonom č. 509/1991 Zb. a jeho prechodných ustanovení sa umožňovalo započítať do vydržacej doby aj oprávnenú držbu, ktorá uplynula do 01.01.1992, a to aj vtedy, ak predmetom držby bola vec, ktorú podľa skoršej právnej úpravy nebolo možné vydržať, ako aj vtedy, ak bola v držbe právnickej osoby, ktorá podľa skoršej právnej úpravy nebola subjektom spôsobilým na vydržanie, a dokonca aj vtedy, ak išlo o vec, ktorá bola v štátnom vlastníctve (pozri napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/2273/98, a tiež rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS/196/2000). Je nutné uviesť, že ak Občiansky zákonník do konca roku 1991 s vydržaním spájal vznik práv na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov a k uzavretiu tejto dohody nedošlo, dňom 01.01.1992 spája Občiansky zákonník s tým istým vydržaním vznik vlastníckeho práva. Takto

došlo k legálnej transformácii následkov vydržania. Teda už právna úprava v zákone č. 509/1991 Zb. umožnila nadobudnúť vlastníctvo k veci, ak ju mal dobromyseľný držiteľ nepretržite v držbe po dobu desiatich rokov, ak išlo o nehnuteľnosť.

17. Teda už z uvedeného je možné konštatovať, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné. Ak teda právni predchodcovia žalovaných predmetné nehnuteľnosti nerušene užívali od 20.07.1954 a v ich užívaní ich žalobca nerušil skôr ako až listom zo dňa 20.04.2015 a následne podanou žalobou zo dňa 24.07.2015, došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Preto správne boli do dedičstva po X. Q., matke žalovaných pojaté nehnuteľnosti evidované v LV č. XXXX, ako parcela č. XXX o výmere XXX mX a parcela č. XXX o výmere XXX m², ktoré následne nadobudli obe žalované. Za daného stavu nebolo správne, tak ako to uzavrel aj súd prvej inštancie, že predmetné nehnuteľnosti boli prejednané aj v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalobcu, t.j. jeho dedovi v roku 1973, ani po jeho otcovi v roku 1988. V uvedených dedičských konaniach totiž bol prejednaný majetok nepatriaci už poručiteľom. Predmetom dedenia mohol byť iba majetok, ktorý poručitelia mali vo vlastníctve ku dňu smrti. Iba nesprávna evidencia vlastníctva v prospech poručiteľa však nie je jediným dôkazom o jeho vlastníctve, ak sa preukáže opak, t.j., že vlastníctvo mu už nesvedčí. V konaní bolo rovnako preukázané, že na predmetných nehnuteľnostiach bol právnymi predchodcami žalovaných postavený rodinný dom, a to konkrétne na parcele KN XXX k .ú. A..

18. Je však možné súhlasiť s názorom odvolateľa, že svedectvo osôb narodených v roku 1948 a 1982 k držbe v rokoch 1950 (táto držba mohla byť právnymi predchodcami žalovaných realizovaná od 20.07.1954) nemôže byť smerodajná. Z iných dôkazov nachádzajúcich sa v spise však vyplýva, že držba predmetných nehnuteľností bola oprávnená od 20.07.1954, kedy mali v úmysle právny predchodca žalobcu a právny predchodca žalovaných uzavrieť kúpnu zmluvu na predmetné nehnuteľnosti. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že v roku 1966 na predmetných parcelách právny predchodca žalovaných si postavili rodinný dom. Na veci však nemôže zmeniť nič ani to, že či už v roku 1973, či už v roku 1988, boli predmetom dedenia aj predmetné nehnuteľnosti, a to za situácie, keď, či už žalobca, alebo jeho právny predchodca nerušili právnych predchodcov žalovaných v užívaní predmetných nehnuteľností. Iba samotné prejednanie nehnuteľností v dedičskom konaní bez toho, aby došlo aj k rušeniu oprávneného užívania nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných mohlo čosi na veci zmeniť.

19. Rovnako ani poukaz žalobcu na ust. § 586 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého kto dobromyseľne niečo nadobudol od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, je chránený tak, ako keby to bol nadobudol od oprávneného dediča, nemôže byť vyložené v tomto spore v prospech žalobcu. Odvolací súd nezdieľa názor odvolateľa, že žalované sú neoprávnenými dedičmi predmetných nehnuteľností, lebo ako to vyplýva z vyššie uvedeného, nadobudli predmetné nehnuteľnosti po svojej právnej predchodkyňi, ktorá bola ku dňu svojej smrti vlastníčkou týchto nehnuteľností.

20. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že iba evidencia pozemkov v prospech žalobcu sama o sebe ešte neznamená, že nehnuteľnosť patrí evidovanému vlastníkovi, ak ide o pozemok desaťročia užívaný iným, ktorý vstúpil do užívania ako dobromyseľný vlastník, na základe úmyslu kúpiť predmetné nehnuteľnosti, za ktoré zaplatil kúpnu cenu a len z dôvodu neuvedenia jeho vlastníctva do evidencie mu nesvedčí zápis v evidencii nehnuteľností. Ani prípadné námietky žalobcu v konaní o ROEP nemôžu na správnom závere súdu prvej inštancie nič zmeniť. Žalobca tiež nepreukázal, že kedy ho mala právna predchodkyňa žalovaných žiadať o súhlas s vydržaním predmetných nehnuteľností, čo žalobca mal odmietnúť. Ak by to bolo v čase, keď podala návrh na potvrdenie vlastníctva k pozemkom zo dňa 18.05.2011, bolo to dávno po nadobudnutí predmetných nehnuteľností vydržaním, keďže pozemok bol užívaný od roku 1954 a v roku 1966 si na pozemku postavili rodinný dom. Je však treba súhlasiť s názorom odvolateľa, že právni predchodcovia žalovaných nemohli predmetné pozemky užívať od roku 1930, ale mohli ich najskôr dobromyseľne užívať od roku 1954, kedy tieto mali byť kúpené právnym predchodcom žalovaných od právneho predchodcu žalobcu. Na veci však nemôže zmeniť nič ani poukaz žalobcu ohľadom čísiel predmetných parciel, keď ich číslovanie malo byť zmenené, či už po ROEP alebo po ich zakreslení geometrickým plánom. Vzhľadom na vyššie uvedené preto je irelevantná aj ďalšia odvolacia námietka týkajúca sa nespôsobilosti osôb, ktoré nevedeli čítať a písať, uzatvárať zmluvy pred notárom. Ak by sa vychádzalo z tvrdenia žalobcu, že kúpna zmluva zo dňa 20.07.1954 je absolútne neplatným právnym úkonom, prinajmenšom ju je nutné vyhodnotiť ako titul pre dobromyseľné začatie užívania predmetných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných.

21. Nie je možné z ustanovení § 175y ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 212 Civilného mimosporového poriadku - pozn. redakcie najpravo.sk) vyvodiť záver o tom, že by účastníkovi dedičského konania bránilo osvedčenie o dedičstve podať určovaciu žalobu, ktorou sa domáha určenia, že vec, ktorá bola pôvodne zahrnutá do dedičstva, patrila v čase smrti inej osobe. Pokiaľ konajúce všeobecné sudy poukázali na deklaratórnú povahu osvedčenia o dedičstve, vychádzali zo skutočnosti, že dedičstvo sa podľa § 460 Občianskeho zákonníka nadobúda smrťou poručiteľa, preto je možné dediť iba ten majetok, ktorý bol vo vlastníctve poručiteľa v čase jeho smrti. Deklaratórne osvedčenie o dedičstve nemôže založiť vlastnícky vzťah dedičov k veciam, ktorých vlastníkom nebol v čase smrti ich právny predchodca, teda poručiteľ (viď Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 309/2016-10 zo dňa 17. mája 2016).

22. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to aj spolu s výrokom o trovách konania, ktorý doplnil tak, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).